అతడు - ఆమె - నేనూ

ఆ రోజు ఉదయం అప్పుడే లేచి, కాఫీతాగి పేపర్ తిరగవేస్తున్నాను. పనిమనిషి వచ్చి, తపాలావాడు వచ్చాడని చెప్పింది. ఉత్తరాలు ఉంటాయి, అడిగి తీసుకురమన్నాను. లేదు, నాకివ్వడము లేదంది. అప్పుడే ముట్టించిన సిగరెట్టుతో పడకకుర్చీలోంచి లేచి, పొగల్ని వెంటబెట్టుకొని, ఒక్కొక్క టిగా మెట్లు దిగాను, పైగదిలోంచి పొగలు నాతో బయల్దేరి, కళ్ళను కమ్మివేసి, దారిని మసక మసకగా మార్చాయి. నెమ్మదిగా వెలుపలి గుమ్మంవరకు వెళ్ళేసరికి, టెలిగ్రాం వచ్చిందని తపాలావాడు హెచ్చరిక చేశాడు. ఆ హెచ్చరికకు శాస్త్ర వళ్ళు పులకరించింది. మౌనంగా టెలిగ్రాం అందుకొని, కాగితంపైన సంతకం చేశాను. ఆతురతగా టెలిగ్రాం విప్పాను.

"ఆమె మరణించిందని, అతని దగ్గరినుంచి టెలిగ్రాం ..." ఎందుకో హృదయం కళవళ పడలేదు. అంత దుర్వార్త విన్నా, హృదయం ఎందుకో చలించడం లేదని, నామట్టుకు నాకే ఆశ్చర్యం వేసింది. గంభీరంగా మేడమెట్లు ఎక్కి పైగదిలోకి వెళ్ళాను. నన్ను ఆవరించిన పొగలు, నన్ను వెన్నాడడం ఎందుకో మానుకున్నాయి.

గదిలోని పడకకుర్చీలో జేర్లగిలబడ్డాను. పొగలకు మల్లే ఆలోచనలు మెదడులోంచి లేచి క్రమంగా గదిని ఆవరించాయి. ఉత్తరక్షణంలో నన్ను శూన్యంలోకి నడిపించాయి. శూన్యంలో ఆమె వదనం తళుక్కున మెరిసింది. ఆమె కళ్ళల్లో

ఏవో ఆలోచనలు మొలకలెత్తు తున్నాయి. వాటి ప్రతి ధ్వనులు పెదిమలపైన ప్రతిఫలిస్తున్నాయి. ఆమె పెదిమలు క్రమంగా విడివడుతున్నాయి. అది చిరునవ్వు ఎంత మాత్రం కాదు. దానిలో ప్రశాంతత లేదు-మైత్రి లేదు-ఒక ఆశ్రయంకూడా కనబడదు. ఎందుకో ఆ నవ్వు, నన్ను దూర తీరాలకి తరిమికొడుతున్నట్లు కనపడింది. నా నిస్సహాయతనీ, నా దైన్యాన్నీ, వెయ్యిరెట్లు అధికంచేసి, నన్ను అపహాస్యం చేస్తున్నట్లు తోచింది. ఆమె చచ్చికూడా నాపైన పగసాధిస్తున్నట్లు కనపడింది. కళ్ళముందు నుంచి, బలవంతంగా ఆమె చిత్తర్వుని తుడ్చివేశాను. ప్రయత్న పూర్వకంగా, నిజ ప్రపంచంలోకి వచ్చి, ఆమె స్మృతి చిహ్నాలని వినాశనం చేయక తప్పదని, నిశ్చయించుకున్నాను. నా ముందువున్న డ్రాయర్ సొరుగులో చెయ్యిపెట్టాను. ప్రాణప్రదంగా దాచి పెట్టుకున్న వుత్తరాలు, మునివేళ్ళకి తాకి శరీరాన్ని పులకరింపజేశాయి. పూర్వ స్మృతుల్ని జ్ఞాపకానికి తెచ్చాయి. హృదయానికి ఎదురు తిరిగి, వెంటనే ఆ ఉత్తరాల కట్టని చించివేయ దలచాను.

వద్దు, వద్దని హృదయం చీత్కారం చేసింది. ఒక మాటు చదివినంతమాత్రాన వచ్చే ప్రమాదం ఏమీలేదని, మెదడు విజ్ఞప్తి చేసింది. విధిలేక ఉత్తరాలకట్ట విప్పాను. కట్టలో ఎన్నో వుత్తరాలులేవు. ముచ్చటకు మూడేవున్నాయి.

మొదట నేను వ్రాసిన ఉత్తరం తీసి చదవడం ప్రారంభించాను.

ఉదయం వెళ్ళిపోతావనగా, ఆ రాత్రి నన్ను కలుసుకోవడానికి వచ్చావు. అప్పుడు దాదాపు రాత్రి పన్నెండు

గంటలు అయివుంటుంది. ఆ రాత్రిని నేను జీవితంలో ఎన్నటికీ మరిచిపోలేను. బయట గాఢాంధకారం – నీవు తలుపు తట్టడం తోనే, శరీరాన్నే నడకగా మార్చి తలుపు తీశాను. తలుపు తీశానో లేదో, వెలుపలి గాఢాంధకారం – నా హృదయంలో ప్రవేశించింది. చీకటిలో గిలగిలలాడే పిల్లవానికిమల్లే హృదయం తల్లడిల్లింది. భవిష్యత్తులో నేను అనుభవించవలసిన 'ఒంటరితనం' నన్ను ఆవేశించి, భయపెట్టింది. ఆ భయానికి నా పాదాలకిందినుంచి భూమి అధాటుపాటున కదిలిపోయింది. కెవ్వున కేకవేసి నిన్ను గట్టిగా పట్టుకున్నాను. నీ వక్షంలో తలదాచుకొని వెక్కి-వెక్కి ఏడ్చాను. నా కన్నీళ్ళతో నీ వక్షం తడిసింది.

మనసు కుదుటబర్చుకొని తల పైకి ఎత్తిచూచాను. నా కన్నీళ్ళని చూచి, నీ కళ్ళు చిరునవ్వు నవ్వుతున్నట్లు కనపడింది. యుద్ధంలో గాయపడిన సైనికునికి మల్లే, నా హృదయం క్రుంగి కుప్పగా కూలింది. ఆ విఘాతానికి తట్టుకోలేక "నీవు రాక్షసి"వని తిట్టాను. దీనికి నీ పెదిమలు, కళ్ళకి బదులు చిలిపి నవ్వు నవ్వాయి. దానితో నీ వంటేనే నాకు అసహ్యమేసింది. నీవు స్త్రీవా లేక రాక్షసివా అనే సందేహం నాకు పొడసూపింది. నీవు నన్ను ప్రేమించడం లేదేమో అన్న భయం, నా మెదడుని కలిచివేసింది. ఆ తరువాత నీవు నన్ను వదిలి వెళ్ళినా నీ వెకిలి నవ్వు నా హృదయాన్ని వదిలి వెళ్ళలేకపోయింది. కొన్ని క్షణాలు మౌనంగా గడిచాయి. నీపై నాకుగల అసహ్యంతో నా నోట మాట పెగల్లేదు. నీవు నన్ను ఓదార్చడానికి కూడా ప్రయత్నించలేదు. నీవు వెళ్ళిన తరువాత గూడా, నీవు నన్ను ప్రేమించలేదన్న

సందేహం, నన్ను ఒక దయ్యంగా పట్టి బాధించింది. ఈ బాధకి తట్టుకోలేక, ఎన్నో రాత్రులు గదిలో పచార్లు చేస్తూ గడిపాను. హృదయంలేని రక్తమాంసాలతో స్నేహం చేసినందుకు, నా మెదడు నన్ను పరిహసించింది. ఎంత ఆలోచించినా, నీ తత్వమేమిటో నాకు అర్థంకాలేదు. చివరికి విసుగెత్తి, భ్రమలో అట్టే కాలం నిలువలేక, ఈ వుత్తరం వ్రాస్తున్నాను.

మన మధ్యగల దూరం మన మనస్తత్వాల మధ్య చీకట్లను తవ్వింది. సముద్రాలను అడ్డువేసింది. అరణ్యాలు పర్వతాల తెరల్ని దించింది. తిరిగి కలుసుకోవడం, నీ హృదయాన్ని తెలుసుకోవడం, అసంభవంగా తోస్తున్నది. అందువల్ల, నా హృదయారాటాన్ని ఈ ఉత్తరంలో పొందు పరిచి నీకు భద్రంగా రిజిస్టరుచేసి పంపుతున్నాను. నన్ను నీవు ప్రేమించావా లేదా అని తెలుసుకోవడం, ప్రస్తుతం నాకు జీవితంలో ఒక ముఖ్య సమస్యగా మారింది. ఈ ఉత్తరం చూచి మహోన్నత స్థాయి నుంచి చిరునవ్వు నవ్వాక, నీ హృదయాన్ని విప్పి చూపుతావు గదూ ?

నీ హృదయాంతరాళాల్లోకి చొచ్చుకొనివెళ్ళి దానిలోని గంభీరతల్ని వెతకడానికి సాహసిస్తున్న ఒక హృదయంలోని ఆవేదనని త్రోసివేయవు కదూ ?

తరువాత ఆమె ఉత్తరం చదివాను.

నీ ఉత్తరం అందింది. నీ ఉత్తరం చూచి నవ్వాలో ఏడ్వాలో నాకు తోచకుండా ఉంది. ఉత్తరం చదివిన తరువాత, నవ్వనూ లేదు. ఏడ్వనూ లేదు. చిరునవ్వు

మాత్రం నవ్వాను. నీకు కోప మొస్తుందని నాకు తెలుసు. అయినా, చిరునవ్వు నవ్వకుండా ఉండలేకపోతున్నాను.

నేను జీవితమంతా ఇరువురు వ్యక్తుల్ని ప్రేమించాను. ఆ ఇరువురిలో ఒకతను నన్ను గుడ్డిగా ప్రేమించాడు. అంటే, నా అందాన్ని, నామాట తీరును చూచి భ్రమించాడు. అట్టి వ్యక్తికి, నేను నా స్త్రీత్వాన్ని మాత్రమే అప్పగించాను. మా ఉభయుల హృదయాలు ఎన్నడూ పెనవేసుకోలేదు. ఐక్యతను పొందలేదు. ఉభయులం దివ్యసుఖాన్ని అనుభవించాము. అతనిపై నాకు గల ప్రేమను నేను ఎన్నడూ వ్యక్తపరచలేదు, వ్యక్తపరచవలసిన అవసరంకూడా ఎన్నడూ కలగలేదు. దైహికంగా ఒండొరులకి అవసరమైనాము. దైహికంగా పరాకాష్ఠ పొందాము. కాని అతను ఎన్నడూ నన్ను అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నించలేదు. ఈనాటి వరకూ నేను అతన్ని ప్రేమించడం లేదనే అతని భావన — ఇక నీ సంగతి—నీది గొప్ప ఉద్వేగంతో కూడుకున్న హృదయం. మొదట నీ అమాయకత్వం, నీ ఉద్రేకోద్వేగాలు నన్ను ఆకర్షించాయి. నీ అమాయకత్వాన్ని చూచి నాకు చిరునవ్వు వచ్చేది. నీ లోపాలు చూచి, నా హృదయం జాలిపడేది. పరీక్ష పోయి నీవు కంగారు పడుతూంటే, నా హృదయం రెపరెప లాడేది. నీ హృదయాందోళనని నా హృదయంలో దాచుకోవలె ననిపించేది. చిన్నతనం అందించే, ఉద్రేకంతో, నీవు చిన్న చిన్న విషయాలకి బాధపడడం చూచి, నాకు ఒక్కొకసారి కళ్ళ నీళ్ళ పర్యంతమయ్యేది. కాని ఆ దుఃఖాన్ని ఎవరికీ కనపడనిచ్చేదాన్ని కాను. ఆ రోజు రాత్రి నిన్ను వీడి వెళ్ళిపోవడమంటే, నా కెంతో కష్టం వేసింది. నా కష్టాన్ని

దిగమ్రింగి, నిన్ను ఓదార్చడానికి, ఆతురతగా నీ దగ్గరికి పరుగెత్తు కొచ్చాను. కాని నీ దీనస్థితి చూచి, నాకు నవ్వు వచ్చింది. ఎంత ఆపుకోడానికి ప్రయత్నించినా అది ఆగలేదు. నీ ఉద్రేకంలో నేను వళ్ళు మరిచాను. కింకర్తవ్యతా మూఢురాలినైనాను. నేను అతనికి అర్పించిన ప్రేమకన్నా, నీకు అందజేసిన ప్రేమ చాలా అగాధమైంది. దాని లోతులు తరచి చూడడం అసాధ్యం. ఆ లోతుల్లో నీవు మునకలు వేసి, తత్తరపాటు చెంది నన్ను అసహ్యించుకుంటావని నాకు తెలుసు. అందుకోసం ఆ గంభీరతల్లోకి నీకు దారి చూపలేదు. జీవితాంతం వరకూ దారి చూపకుండా ఉండడానికి నిశ్చయించుకున్నాను. కానిలాభం లేక పోయింది. విధి నన్ను దూరతీరానికి లాక్కొచ్చింది. ఇక తిరిగి కలుసుకోలేమన్న అధైర్యం ఏర్పడింది. ఇంతలోకే, నన్ను కళవరపెడుతూ నీ ఉత్తరం వచ్చింది. వయసు మళ్లినకొద్దీ నీ ఉద్రేకంతగ్గి, నన్ను అర్థం చేసుకోగలవనే ఆశ, నీ ఉత్తరం చదువడంతో అడుగంటింది. పూర్వ జీవితం, స్మృతి పథంలో విహారించడంతప్ప వాస్తవిక స్వరూపం దాల్చదని, అధైర్యం కలిగింది. వయస్సు కూడా నిన్ను మార్చలేక పోయిందని తోచి, నీపైన అమితమైన జాలి కలిగింది. ఆ జాలిలో ఈ ఉత్తరాన్ని వ్రాస్తున్నాను. కొంత వరకు నా హృదయాన్ని విప్పి నీముందు పెట్టగలుగుతున్నానన్న సంతృప్తి, నా కలాన్ని ముందుకు నడుపుతున్నది. నేను నిన్ను హృదయపూర్వకంగా ప్రేమిస్తున్నాను. నీవు నా ప్రతి ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసంలో నిండి ఉన్నావు. నీవు నాకు ఒక పెన్నిధివి—నిన్ను కోల్పోయి నేను బ్రతకలేను. నా భావాలలో నా అభిరుచులలో నీవు మెలగుతావు. మానవ హృద

యంలో గల లోపాలు, కంట బడడంతోనే, నీ రూపం నా కళ్ళెదుట బడుతుంది. నా పెదిమలపైన చిరునవ్వు చిలకరింప జేస్తుంది. కాని మీ రుభయులూ, నన్ను ఎన్నడూ అర్థం చేసుకోలేదు. పైగా నా మౌనాన్ని మీరు అపార్థం చేసుకున్నారు. కొందరికి, తమ ప్రేమని వ్యక్తపరచడం తెలియదు. ఆ విధంగా వ్యక్తం చేయడం, చిలిపితనం అని కూడా భావిస్తారు. నాకు నీపైన ప్రేమ ఉందని గట్టిగా అరిస్తే, ప్రయోజనం ఏముంటుందో చెప్పు-ఆ విధంగా అరిచినా, అది అరణ్యారోదనమే అవుతుంది. బహుశా నా చేతలతో కూడా నాకు నీపైగల ప్రేమని నేను వ్యక్తపరచలేక పోయాను. బహుశా అది నా బలహీనతే కావచ్చు. నీకు మల్లే అతను కూడా నన్ను తప్పుగా అర్థం చేసుకున్నాడు. ఒకమాటు నేను తల్లిగారింటికి వెళ్ళినప్పుడు అతను నాకు వ్రాసిన ఉత్తరాన్ని, దీనితో జతపరుస్తున్నాను. దాన్ని, ఈ ఉత్తరంతో జతపరచి చదివితే, నేనెంత అభాగినినో, నీకే అర్థమవుతుంది. జీవితంలో నన్ను ఎవ్వరూ అర్థంచేసుకోలేదన్న బాధ కొంత వరకు తగ్గుతుంది. అతనికి నా శరీరం కావాలి. నా అందం కావాలి. భార్యగా అతనికి వాటిని అప్పగించాను. ఇక మిగిలింది. హృదయం — దానిని నీకు ఇస్తున్నాను. స్వీకరించు — గాయపడకుండా. నీ హృదయంలో పదిల పరచుకోవడం నీ విధి—

*   *   *

చివరికి అతని ఉత్తరం ప్రారంభించాను.

నిన్ను ఏమని సంబోధించాలో నాకేమీ తోచడం లేదు. 'ప్రియమైన' అని వ్రాయడానికి, మనస్సు ఒప్పుకోవడం

లేదు. అందువల్ల ఏ సంబోధన లేకుండానే ఉత్తరం వ్రాస్తు న్నాను. నీవు నన్ను ప్రేమిస్తున్నావో, లేదో నాకు తెలియదు. ప్రేమించడం లేదనే నా ఉద్దేశం. నీ చేతల ద్వారాగానీ, మాటల ద్వారాగానీ, ఈ విషయం నీవు ఎన్నడూ వ్యక్తపరచ లేదు. వ్యక్తపరచడం నీకు చేతకాదని, నేను విశ్వసించలేను. విధేయతని కనపరుస్తావు. నా సౌఖ్యంకోసం తల్లడిల్లుతావు. ఉదయం లేచింది మొదలు, సాయంత్రం పక్కమీద మేను వాల్చేవరకు, కష్టపడతావు. నాకోసం, యింట్లో అన్ని సౌక ర్యాలు అమరుస్తావు. ఎక్కడా ఏమీ కొరత కనబడదు. హృదయంలోకి చొచ్చుకొని వెళ్ళి, నా కోరికలన్నీ నెర వేరుస్తావు. ఎందుకో, ఎక్కడో, ఏదో లోటు ఉండాలని మనస్సు కోరుకుంటుంది. కాని కళ్ళకి ఏ లోటూ కనపడదు. వస్తువు లన్నిటినీ, వాటి వాటి స్థానాలలో చూచి, ఎందుకో, హృదయం అసంతృప్తి చెందుతుంది. వస్తువుల మీదినుంచి, కళ్ళు నీ పైకి మళ్ళుతాయి. నీలో ఏదైనా లోటు కనిపెట్ట వలెనని ఆతురత పడుతాయి. కాని కళ్ళల్లోని ఆ ఆతురత ఆతురతగానే నిలిచిపోతుంది. చివరికి హృదయంలో ఏదో చెప్పరాని ఆవేదన కలుగుతుంది. ఈ ఆవేదనని ఉపశమింప జేయడానికి నీ దగ్గర మాటలేవీ ఉండవు. మూగ హృదయం లోంచి ఉపశమన వాక్యాలు ఆశించడం నిరర్థకంగాతోస్తుంది. నిన్ను పాయలు పాయలుగా తరిగి వేయాలన్నంత ఆగ్రహం కలుగుతుంది. కాని సాకు ఏదీ దొరకదు. గిజగిజ తన్ను కుంటాను. నా బలహీనత, నా కళ్ళముందు నిలిచి, గొల్లున నవ్వుతుంది. నా నీచత్వం అప్పుడు నన్ను వేయి నాలుకలతో వెక్కిరిస్తుంది. నీ నిండు హృదయాన్ని నా ముందు నిలుపు

తుంది. నా అల్పత్వం, నీ ముందు నా తలని దించేస్తుంది. పరాజయంతో కుమిలిపోతాను. ఇదీ నా స్థితి– ఈ చేతకాని తనంలో నిన్ను అమితంగా అసహ్యించుకుంటాను. నా అసహ్యం నీలో కూడా తప్పక ప్రతిఫలిస్తుందని నా నమ్మకం. పరస్పర అసహ్యాలతో మనం ఎక్కువ కాలం జీవితాల్ని కలసి మెలసి గడపలేమని నా ఉద్దేశం. ఈ విషయంలో నీ అభిప్రాయం తెలుసుకోవడం అనవసరమని నేను భావిస్తున్నాను. ఈ విషయాలు నీకు ముఖాముఖిగా చెప్పడం, నాకు చాలా కష్టంగా తోచింది. అందువల్ల, నీవు తల్లిగారి యింటికి వెళ్ళడం, ఒక సదవకాశంగా పురస్కరించుకుని నీకు ఈ ఉత్తరం వ్రాస్తున్నాను. నీ హృదయాన్ని త్రుంచివేయడం నా ఉద్దేశం కాదు. కాని, నీనుంచి నిజం దాచలేక పోవడమే, ఈ ఉత్తరం వ్రాయడానికి ముఖ్య కారణం. నీ దగ్గరినుంచి, ఈ ఉత్తరానికి సమాధానం వస్తుందని నాకు నమ్మకం లేదు. అందుకోసం జవాబు ఏమీ ఆశించడం లేదు.

* * *

ఉత్తరాలు చదివాను. నా ఉత్తరం చూచి నవ్వు ఆపుకోలేక పోయిందట. పైగా నన్ను హృదయపూర్వకంగా ప్రేమించిందట. నా లోపాలు ఈ అపూర్వప్రేమకి కారణమట.

ఆమె నన్ను ప్రేమించలేదు. నాలోపాల్ని ప్రేమించింది.

నాకన్నా నా లోపాలే ఆమెకు సన్నిహిత మైనాయి. ఈ సంగతి మెదడులో తిరగడంతోనే ఆమెపై నాకు పట్ట

లేనంత కోపం వచ్చింది. ఆమె నన్ను ఎన్నడూ ప్రేమించ లేదు. ప్రేమించినట్టు మభ్య పెట్టింది. నన్ను పాపను చేసి లాలించి, కవ్వించి నన్ను తన స్వార్థం కోసం వినియోగించు కున్నది. నా జీవితాన్ని పీడ కలల పాలు చేసింది. ఇటువంటి వ్యక్తి స్మృతి చిహ్నాల్ని, నన్ను నా జీవితాంతం అనుమాన పరచిన వ్యక్తి స్మృతి చిహ్నాల్ని నా దగ్గర అట్టిపెట్టుకోవడం ఘోరంగా తోచింది. వెంటనే, అగ్గిపుల్ల గీసి, ఆ చిహ్నాలకి దహన సంస్కారం చేశాను. మంటలు గదిలో వెయ్యి నాలు కలుగా పైకి లేచాయి. నా ఉద్రేకోద్వేగాన్ని ఆ మంటలు వెయ్యి నాలుకలతో వెక్కిరించడం లేదుకద?

☆